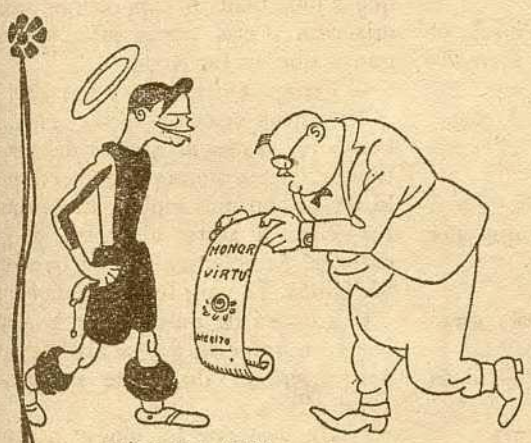
XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

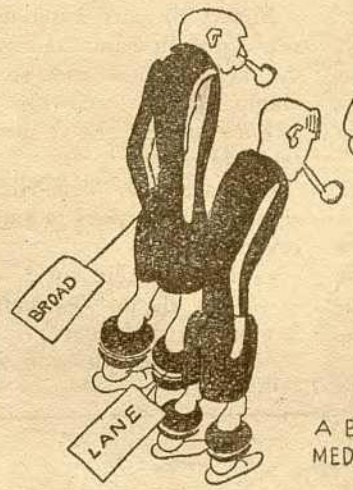
ANY III — NUM. 97
BARCELONA, 17 SETEMBRE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Refrans adovats

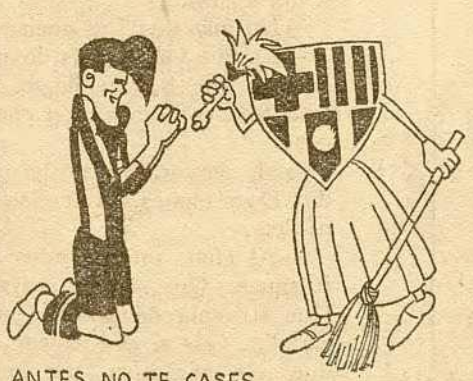

QUIEN MAL ANDA
BIEN ACABA

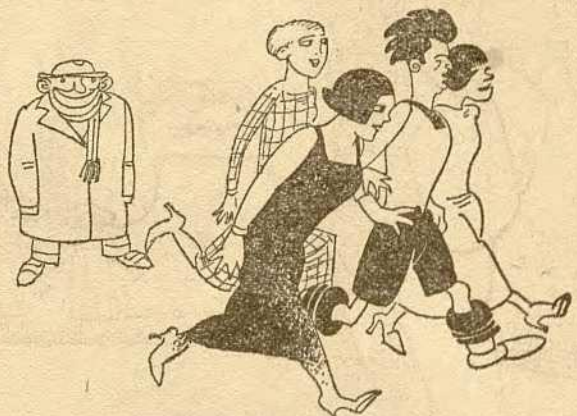

A BUEN ENTENDEDOR
MEDIA PALABRA LE BASTA

ANTES NO TE CASES
MIRA LO QUE HACES

VAYA, YO VALIENTE
Y RÍASE LA GENTE

DE LOS CUARENTA PARA
ARRIBA
NO TE MOJES LA BARRIGA

HAZ BIEN
Y NO MIRES A QUIEN

15 CENTS.

Uns anglesos que fan llufa

o

Un consell desinteressat

Un servidor m'estava a la saleta del ventilador treient punta a un llapis i a una notícia, quan la veu farrenya de l'amo em va fer saltar sobre el seient.

—Cuscunilles! Gamarús! ¡*Levántate y anda*!

Com resistir una invitació tan amable?

—Miri — va dir-me amb aquell posat de tràgic sicilià que Déu Nostre Senyor li ha donat:—Tenim visita i és precís que vostè la rebi.

—Home! I per què tinc d'ésser jo sempre el que rebi? Ahir ja em va tocar rebre aquell refli que es va empipar perquè en Dova li va dir *ecuánime*, i em va tocar rebre, demés, un màstec digne d'un acabament de partit.

—No sigui gallina, Cuscunilles, que *en la adversidad se hacen fuertes los hombres*. Però no s'esveri: la visita que fa tres quarts s'espera en el replà de l'escaleta és «moro» de pau.

—No pot un fiar-se dels «moros».

—Es en Gamper.

Bueno. Si em diu que m'apuja el sou o que en Sami posava formalitat, no em quedo més sorprès. En Gamper! El Papa-Rey a casa! ¡*Tanto honor*! Res: que el vaig tenir de rebre.

—Vostè dirà, don Hans. Parli sense por, que aquí ja sap que s'el reverencia.

—Hum! Estem sols?

—Com els de l'«Español» quan fan partits de *pago*.

—Es que lo que vaig a dir-li és molt greu. Hi va l'honor del club. Hi va el bon nom de l'onze mil.

—Onze mil bons noms! Caram! Potser en Ponzony...?

—No. Encara no. Es tracta dels anglesos...

—Mala gent. En tinc uns quants que s'han ficat al cap cobrar unes misèries. Però tenen més desenganys que en La Riva.

—Veurà. On es pot seure aquí?

Nosaltres seiem a terra, a l'istil berebere, doncs al quarto del ventilador, per a que aquest llueixi, no hi tenim cap més moble. Però, com fer seure a terra al porrer de la catedral futbolística? Mai! que vol dir *jamás*. El vaig fer seure damunt d'una capsa de galetes que un cop ens va regalar en Barrachina agraït perquè vàrem dir-li que *rayaba a gran altura*.

—Un servidor ha vingut a veure'ls *sobres* els dos anglesos que tenim a casa.

—No més dos i es queixen?

—Es que vull dir els dos professionals que havem llogat i que, amb tota confiança, són dues «pepes».

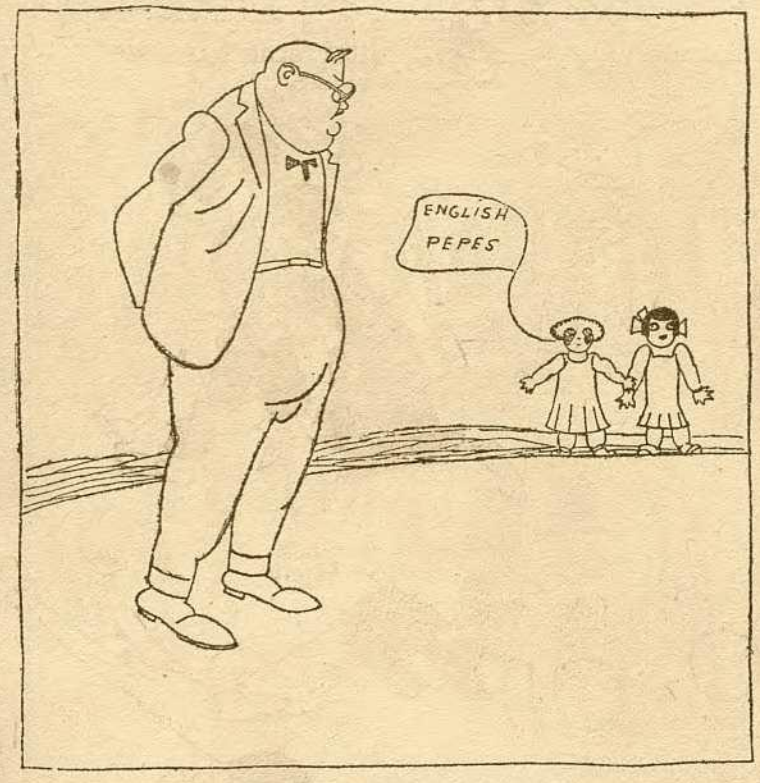
—Sí, senyor. Jo no ho gosava dir. Dues mones. Prefereixo en Vinyalets.

—Al club, tothom m'en diu de fresques. Que si tenia pa a l'ull. Que si venia de l'hort. Que si el clatell... Que si mai badem... Res: que els anglesos, per haver-me sortit fuls, són la meva pesadilla. Amb dir-li que fins al *consomé* m'els trobo! Si fins no penso en la ingratitud d'en Sami!

—Caram; ves; mira què tal; si que *amigo*; però vaja!... Què podem fer-hi? Dir en lletres de mollo que són dos «saldos»? No ho entendran. Aquí l'únic que sap anglès és un amic del amo, que tracta amb cacatues i ara és al Senegal.

—Guardi'm el secret.

—Es l'únic que s'ens pot deixar amb confiança. Garli.

EN GAMPER CAPFICAT

—No més em faltava això! L'any vinent no tindrem altre remei que anar a cercar als uruguais.

—Miri que si s'esbombava el pas que dono, el meu prestigi s'en ressentiria, i en Torres *sí que también* Ullastres em diria *venal.*

—M'en digués a mi! Però xerri, home de Déu! Li costa més que a en Martí decidir-se a entrar quan fan pupa...

—Doncs... jo he pensat: qui és de Barcelona i pobles de l'agregació que té més traça en treure's els anglesos de sobre? Els del XUT! Això ho saben fins els del «Fortpienc». Doncs hi aniré *de riguroso incógnito* a veure si em saben dir com em puc treure en Board i en Lane, que m'han sortit cafeteres moscovites i que els tinc contractats a preu de festa major...

Em va venir una passió de riure com si veiés en Sancho d'«esmoking» o en Montesinos de capellà.

—Bé, de què riu, bútxara? Si fos soci el daria de baixa per *tamaño desacato.*

—Es que no hi puc fer més, don Hans. Em sembla mentida que no se'ls hagi acudit la recepta. Es més senzilla que en Torralba Per què s'aborreixen els nostres anglesos i van *con la murga a otra parte?* per què ens deixen tranquils i s'en Perqué no cobren!! La nostra caixa és impenetrable. Hi tenim un candau istil Zamora. Els o'35 que guarda estan ben guardats, a prova de «amateurs». Ho entén, ara? No «pugini» i els anglesos guillaran...

Don Hans obrí dos ulls com dues taronges... La revelació li feia l'efecte. M'agafà una mà i l'apretà amb *furia loca.*

—Oh! *Mein herr, merci, agradecido.* Xoqui-la, *vaya, vaya!*

I tot «emulsionat» *degringolà* l'escala, deixant-me sol amb la sorpresa i el ventilador...

L'amo, després, em va felicitar. *La vida es bella.*

CUSCUNILLES

FONÒGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseis, Pantalons, Genolleres, Turmelleres i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

El número 100

A la sala del tron i del ventilador va reunir-s'hi ahir, en sessió secreta, el Conclave en pes, per pendre inportants acords *sobres* la confecció del número extraordinari.

El centenari del XUT! té més importància (modèstia a part) que les noces d'argent del «F. C. Barcelona».

El senyors Dova (pare i fill) proposaren a l'assemblea la confecció d'un número de vint-i-cuatre pàgines amb la coberta a dues tintes, atapeït de ninots i de caricatures al-lusives al número.

En Cuscunilles va proposar que el dibuixant de la casa prengués apunts del natural dels números 100 més coneguts dels futbolistes i dels evacuatoris dels camps de futbol més importants.

El senyor Fra Granota va oferir-se per anar a interviuar mitja humanitat amb el fi de recollir els parers de tots els directius i personalitats del futbol.

El senyor Taujà *el sabio,* es nomenà glossador indiscutible de la epopeia xutesca.

Margot, *la joven trans-siberiana,* el Mosso encarregat de la cacera de puces, el Frare del baròmetre, el Saragossano i demés sidralistes prometeren oferir el seu concurs per tal que el número 100 del XUT! fos un èxit.

La setmana entrant avançarem més detalls.

EL CONCLAVE

—I vostè de quin equip és?
—Jo? De l'«Internacional Barcelona».

El perquè de les derrotes del "Sans"

o

Quatre paraules amb el senyor Roig

Granota!—cridà l'amo des de lo més profund de la sala del ventilador.—Ja n'hi ha prou de bescambrilles i «passos». Deixi les cartes i el dòmino, i vingui!

Com lo primer és lo primer i les mongetes ocupen un lloc ben elevat en l'art de la personal nutrició, vaig cuitar a posar-me a la disposició del tirà que ens amarga l'existència amb les seves atzagaiades i ens l'ensucra els dissabtes amb la copdiciada setmanada...

—Què he de fer? — li vaig preguntar.

—Agafi el «Ford» i vagi a clavar un escàndol al senyor Roig. Os s'es vist que el president d'un club deixi que aquest ens faci quedar malament!

—No hi ha pas perill de trencadissa?

—Què m'explica a mi! I vagi amb compte amb el «Ford», perquè si el torna esbotzat, li abonyego la testa.

—I no hi haurà... pasta?

—Sempre ho he dit que sóu uns metal-litzats, vosaltres! Té, aquí tens deu cèntims per cacauets. Guanda'n un parell per la Margot.

* * *

Vaig anar cap a la carretera de Sans, a l'estatge social de la «Unió», disposat a dir-ne quatre de fresques al senyor Roig. El «Ford», el magnífic «Ford» que ha comprat l'amo, roncava majestuós, corrent per la polsosa Granvia, i mirant altiu, amb l'arrogància de cotxe nou i brillant, als demés autos, la majoria vells i atrotinats, que passaven vora seu.

La gent quedava bocabadada, mirant-me a mi, al «Ford» i a la bandereta que, clavada sobre el radiador ostenta el gloriós nom de XUT!, i els uns als altres comentaven baix, baixet: «Es l'auto del XUT! Es l'auto del XUT!»

I les nenes marcaven «postures», i els nostres enemics ens llençaven mirades capaces de matar un mort...

Però nosaltres prosseguírem el nostre camí, amb l'orgull de tot un propietari d'un «Ford» com el nostre...

* * *

—El senyor Roig?—pregunto al «botones» que m'ha obert la porta.

—S'haurà d'esperar una mica—em contesta, mentre va a anunciarme al president de la «Unió».

Mentre espero ésser introduït al despatx, dono una mirada per l'habitació en què em trobo. Al mig de la sala i dintre un luxós i despampanant marc hi ha la poesia en la què el fill d'en Dova anuncià el triosf del «Sans» en el proper campionat. Un altre quadro hi ha que ostenta un dibuix estrany. Al mig s'hi destaca la figura d'en Peidró; a la seva dreta, el «Barça» amb una bossa de diners; a l'esquerra, l'«Europa» amb altra bossa, i a sobre, la «U. E. Sans» en forma de colom que porta en el béc una rosa esclatant.

Mentre feia cabòries sobre lo que podia representar això, aparegué el senyor Roig que, amicalment, em clavà un clatellot, tot exclamant:

—I doncs, Granota, quins vents el porten per aquí?

—En Dova m'ha enviat a que li clavi un escàndol, però, la veritat, no sé per on començar.

—Un escàndol? I per què?

—Perquè diu que el «Sans», perdent cada partit que juga, tirà la reputació del XUT! per terra.

—Sí? Doncs digui a en Dova que és un talòs.

—Home! Digui-li vostè!

—Sí, un talòs. Sap perquè perdem nosaltres? Perdem per després poguer guanyar el campionat.

—Francament, no ho entenc.

—Sí, home. Si nosaltres guanyéssim tots els partits, el «Barça» s'escamaria i faria que la «Fede» ens desqualifiqués tot l'equip, i aleshores seríem a l'aigua.

—Canàries! (1) Si que té perspectiva, vostè!

—Es allò... la experiència...

—Sí, sí, «és la mare de la ciència». I aquell quadro, senyor Roig, què representa?

—Ah, amic! Allí hi ha compen-

(1) Això és una exclamació que s'ha posat de moda entre els futbolistes.

Tallers gràfics COSTA

La millor impremta per als sidralistes. — El millor taller d'impressió per als barrilaires. — Les millors màquines de fer lletres per a tothom. — No val a confondre-la! CARRER NOU, 45. — BARCELONA

CASA SIBECAS

Fabricació especial de guants de boxa. El MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

diada tota una història, però no li vull explicar, perquè vostès, els del XUT!, són massa llengua-llargs.

—Expliqui-me-la, senyor Roig! Li juro que no la sabrà ningú més que jo.

—No pot ésser, Granota. Per acabar i perquè em faci la mercè de marxar, li vaig a donar una noticia.

—Vinga!

—Pot assegurar a tothom qui vulgui, que el «Pacte» donarà fe de vida abans de començar el campionat.

—Permeti'm; però jo crec que...

—Digui, digui.

—Que... *los muertos, muertos son.*

Bueno, si no apreto a córrer, a hores d'ara em trobaria a l'hospital.

***

Moments després el «Ford» tornava a trontollar per les Rambles, elegant i majestuós, lluint la groga bandereta...

GRANOTA

Conversa d'actualitat

—Prenent la fresqueta, eh?

—Veurà; és qüestió d'aprofitar-ho ara que passa una mica d'aire.

—Doncs, li faré companyia.

—Segui, segui, que pendrà un sidralet.

—Ah, caram! Vostè també s'hi ha aficionat?

—Psè! Els del XUT! en tenen la culpa.

—Igual que jo. I cregui que em va bé. Trobo que és un calmant excellent. Si no fos això, ja m'hauria donat a tots els dimonis. Perquè, no em negarà que lo que està passant és per a desesperar a qualsevol. Vostè va veure jugar en Lane?

—No me'n parli. D'ençà d'aquell dia que'm miro els anglesos de reüll. Jo n'he vist, de «pepes», perquè no sóc cap aficionat de quatre dies; però en Lane quasibé és més que «pepa»; si gosés diria que és «pepassa».

—Quan més anem, menys valem. En Carulla ens desmarca l'extrem; l'Alcàntara es treu el mocador; en Sancho perd greix però a l'ensems perd facultats; en López no s'entén amb els companys de davantera... en fi, un desori.

—Ja ho veu, on hem anat a parar! Tenim filipins, alemanys, anglesos, *sansenses,* castissos, pagesos, etc, i amb tot i això no podem arribar a ésser poderosos.

—D'això plora la criatura.

—Quina criatura?

—Em refereixo al club. Vostè no creu que onze minyons del rovell de l'ou ben entrenats i formats en el si del club podrien donar molt millor resultat?

—Que si ho crec? Ja ho crec que ho crec!

—No és trist que ens diguin el *tercio extranjero*?

—Vatua la planeta malestruga!

—Que tot un degà com jo, que va tenir un atac de fetge per una bandera; que's va barallar pels redactats d'uns cartells; que va anar a clatellots amb un de la «Penya Esquerra», tingui de veure com un club es converteix en «Torre de Babel» i s'els ha de manar amb intèrprete, és punyent.

—La realitat sempre és punyent.

—Ah, punyentera realitat!

—I el campionat s'acosta...

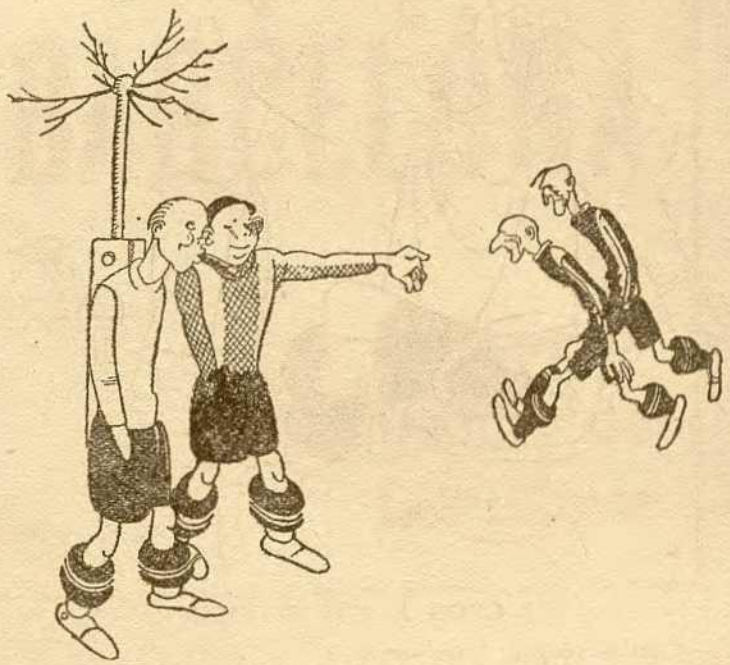
—No m'ho digui, car sols de pensar-ho se'm posen els cabells de punta.

—Senyor Canons, valor!

—Procuraré tenir-ne; però, si perdéssim...

—Què faria?

—Que què faria? Miri; jo sóc

—Pobrets! Quina cara de misèria que fan!

—Són «amateurs» del «Barcelona»...

de bona pasta i fins massa bo; però, si arriba aquest cas, potser cridaria «pepes» fins a tornar-me ronc.

—Vostè es vol perdre!

—Ja li he dit que quan perdo la xaveta perdo el món de vista... Déu nos en guard d'un ja està fet!

DOVA (FILL)

Temes d'actualitat

L'element femení en els clubs

Quan la dona mou desori
ja es pot dir que has begut oli.
MATAS

Un servidor sóc admirador entusiasta de les faldilles, i si aquestes faldilles opinen que en Zabala al costat d'en Cros és una cacatua, la meva admiració es converteix en idolatria.

En Dova m'ha volgut provar que per un frare no està bé aquesta desmesurada afició a les faldilles; però, fillets, quan vaig al camp del «Sans» o al de l'«Europa» i veig aquell bé de Déu de nenes deportives, els sermons d'en Dova es tornen *paja mojada* (que vol dir fum) i s'esvaeixen per l'infinit.

L'element femení és indispensable per la bona marxa d'un club, i, per això l'«Europa» i el «Sans» han pujat tan depressa als alts llocs del nostre futbol.

Hi haurà algun «catedralista» que em voldrà fer veure que al «Barça» també n'hi ha d'element femení, però, amic meu, les noies del «Barça» són l'antítesi de les que els clubs necessiten.

Els jugadors necessiten que les noies els donguin ànims i els hi cridin: «Apa, ros, xuta!» «Maco, Olivella, ets el rei! «Mossega'l Feliu!» «Estomaca'l, Rini!»

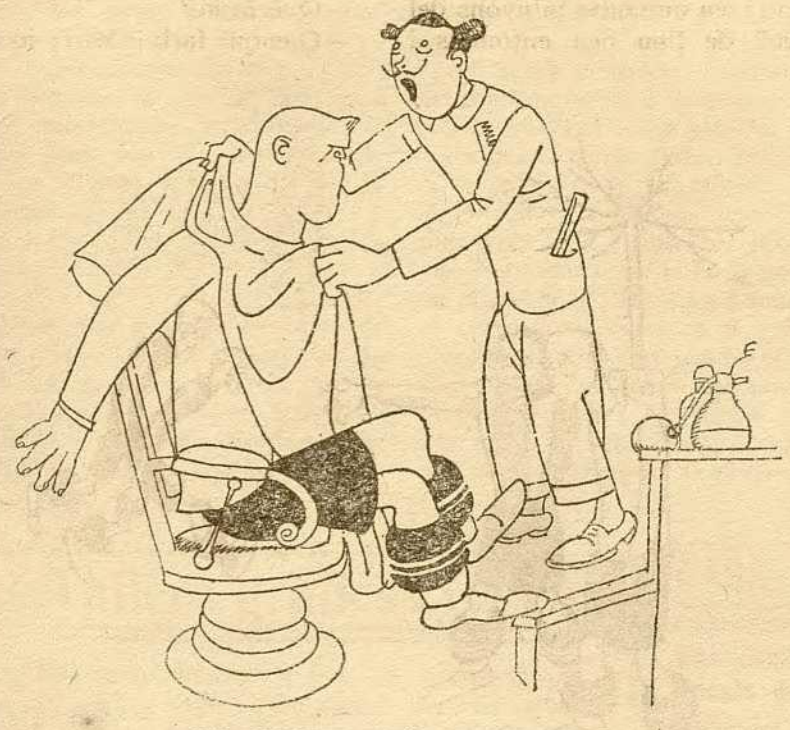
El jugador, al sentir-se empès per aquestes paraules, fa un bot i es sent amb cor per entrar gols fins dintre la canyeria del gas, i, és clar, aquesta ànsia de fer gols es tradueix, al final, en una esclatant victòria del seu equip.

Ara bé: les «sansenses» i les «europeistes» tenen aquesta qualitat de «saber cridar», i les seves veus de sireneta omplen el camp i el cor dels jugadors, i elles riuen satisfetes bo i mirant de reüll a algun jove castís que tenen al costat.

Però les «barcelonistes», no. Les «barcelonistes» van al camp acompanyades per algú de la família, i allí, arreconades, sense gosar moure's en mig de tants homes, van mirant i s'encanten amb les filigranes d'en Piera i els salts d'en Sami, però no gosen cridar...

I com que el cridar és mitja vida (per això l'amo té vida per veure l'Exposició acabada), i tenir una veïna que cridi és una felicitat incomparable, nosaltres, els dies festius, tirem cap al carrer de Galileo o cap al camp dels «europeus», desitjosos de poguer admirar aquell bé de Déu de rostres que n'habillen.

FRA G.

EN CROS A CÀL BARBER

—Com el voldrà? Com sempre?

—No; ja que l'Alcàntara s'ha tret el mocador, a mi arrissi'm i faci'm clenxa al mig.

L'hora del correu

Afid-Liru.—Massa llarg... I ens agrada, eh? Però massa llarg.

Irònic.—Hem perdut la primera quartel-la del seu article. Seria tant amable d'enviar-nos-la novament? Agraïts.

Als concursants.—Hem rebut un paquet de treballs que fa esgarrifar. Quan els haurem llegit tots els contestarem. De moment deixint-nos respirar.

Terratrèmol.—Ens agrada, però ho trobem passat de moda.

FUTBOL

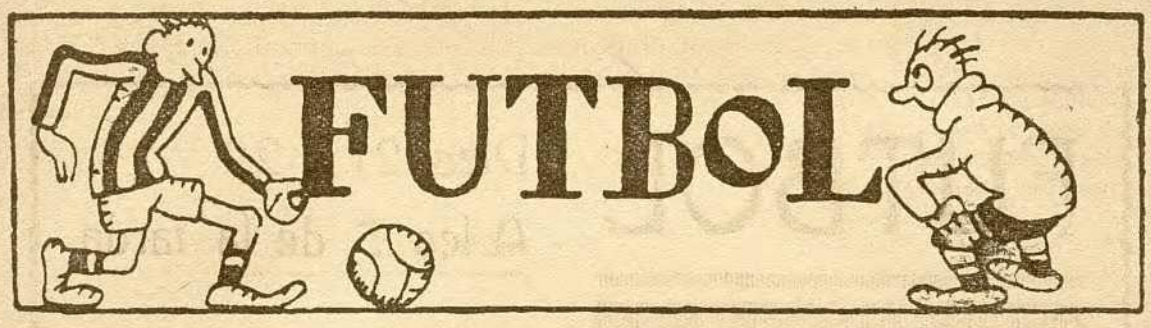
Dies 21 i 24
A les 5 de la tarda

Torino Football Club

contra

F. C. BARCELONA

Camp de
Les Corts

Barcelona

R. S. de San Sebastian

DISSABTE

Aquell parell de refrans castellans que diuen: *De tanto que te quiero te apuñego* i *Quien bien te quiere te hará llorar,* han sigut adoptats pels onze mil per veure si logren fer llaurar dret al primer equip, sigui com sigui.

A un soci del «Barça» no li discuteixi la internacionalitat de cap jugador brau-grana, perquè és capaç de treure-li els ulls; però, posat al camp, deixi'l xiular i indignar-se amb els seus i cridar: «Pepes!» i «Ganduls!» cada vegada que esguerren una combinació.

Els de la «Real Sociedad» són onze minyons que juguen amb una fe i un entusiasme dignes de lloança. La superioritat dels blau-grana va estrellar-se davant d'aquest entusiasme. Un Galatas era suficient per fer pam-i-pipa a en Torralba, deixar amb un pam de nas a en Sancho i passar de llarg a en Coma. Això regirava les tripes als degans, que esvalotaven de valent per veure si els seus reaccionaven i lograven posar les peres a quarto als de Sant Sebastià.

En Broad va treballar de valent. En el partit del dissabte va demostrar que és un bon davanter centre amb condicions de xutador indiscutible i que sap desmarcar-se amb facilitat. Però, com que l'Alcàntara estava nervioset i en Martí tenia la negra, el *moreno* de la *rubia Albión* es vegé isolat i no pogué fer gran cosa.

En Sagi i en Viñals foren els més treballadors, sobre tot el darrer, que talment semblava que a la bicicleta hi hagués posat motor «D. K. W.»

I en Blanco? En Blanco va merèixer les ires del respectable. No sabem si tenia mandra o no estava de llomillo o què li passava; el cas és que cada vegada que entrava en joc es quedava sense pilota.

El panal va ésser motivat per una descarada traveta d'en Comas, que va excitar la bilis dels espectadors.

A l'acabar el partit els de la «Real Sociedad» foren despedits amb aplaudiments i els del «Barça» amb xiulets.

DIUMENGE

Nosaltres no som supersticiosos, però quan vàrem veure que, al mig del camp, en lloc de pilota hi dipositaven una síndria, ja ens escamàrem.

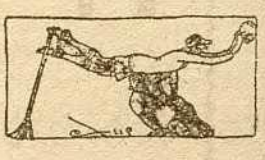
L'Alcàntara no va comparèixer, car el dia abans es va ressentir d'una ferida que es va fer quan tenia tres mesos amb una pilota de celuloide, i en Broad va cedir el seu lloc al incommensurable López, que davant de la síndria no tingué prou força per xutar.

El lloc de l'Alcàntara va ocuparlo l'Arnau, el *favorito* d'en Gamper; però, entre el mal exemple d'en López i les intromissions d'en Carulla, va acabar per atabalar-se, no fent res de bo en tot el partit.

A la segona part en Sagi va empipar-se i va començar a empaitar la pilota fos o no fos, prescindint de mitjos i davanters, per tal de poder marcar un gol; però, sigui perquè el destí ho tenia escrit així, sigui perquè els de la «Real Sociedad» no estaven per brocs i no s'entenien de raons, per més xuts que va engegar, cap va lograr entafurar-se a la xarxa d'en Beriguistain. Uns quants socis indignats protestaven, i altres, per a fer callar als que protestaven, aplaudien; però entre tots plegats no lograren altre resultaet que atabalar als jugadors i fer-los jugar més malament encara.

Els que més varen distingir-se foren en Sagi, en Viñals i en Surroca. En Sancho va treballar de valent, però la sort no el va acompanyar.

TAUJÀ *el sabio*

Festa major de St. Feliu de Codines

Dia 21 de Setembre, A les 4 de la tarda

Extraordinari partit de futbol entre els primers potents equips

C. de S. de Sabadell - F. C. Martinenc

disputant-se la copa de l'Ajuntament

IMPRESSIONS

La veritat *descarnada* és aquesta: El «Barça» necessita en Sami i en Piera com el pa que menja, i en Planas val cinquanta vegades més que en Walter. En Carulla fa com els tenors que darrera del «pinyol», per lograr el lluiment personal, no es recorden de la partitura i perden el compàs a cada moment.

En Blanco s'ha tornat a apagar, i de mig hi entén tant com un jugador de dòmino.

En Sancho és el mateix de sempre, aciençat, oportú i entenimentat, però, com abans, decau a les acaballes del partit.

En Sagi i l'Alcàntara són la parella insubstituïble per excel·lència i segueixen donant el rendiment de sempre.

En Vinyalets s'ha rejovenit i ha devingut un bon element, i en Torralba compleix el seu lloc amb encert i recursos.

López? De cap manera. Arnau? Una mica més madur, potser sí.

I, com que s'acosta el dotze d'octubre, cal no badar i organitzar-ho tot per la lluita despietada que serà el campionat d'enguany. DOVA

Badalona-Barcelona

(RESERVA)

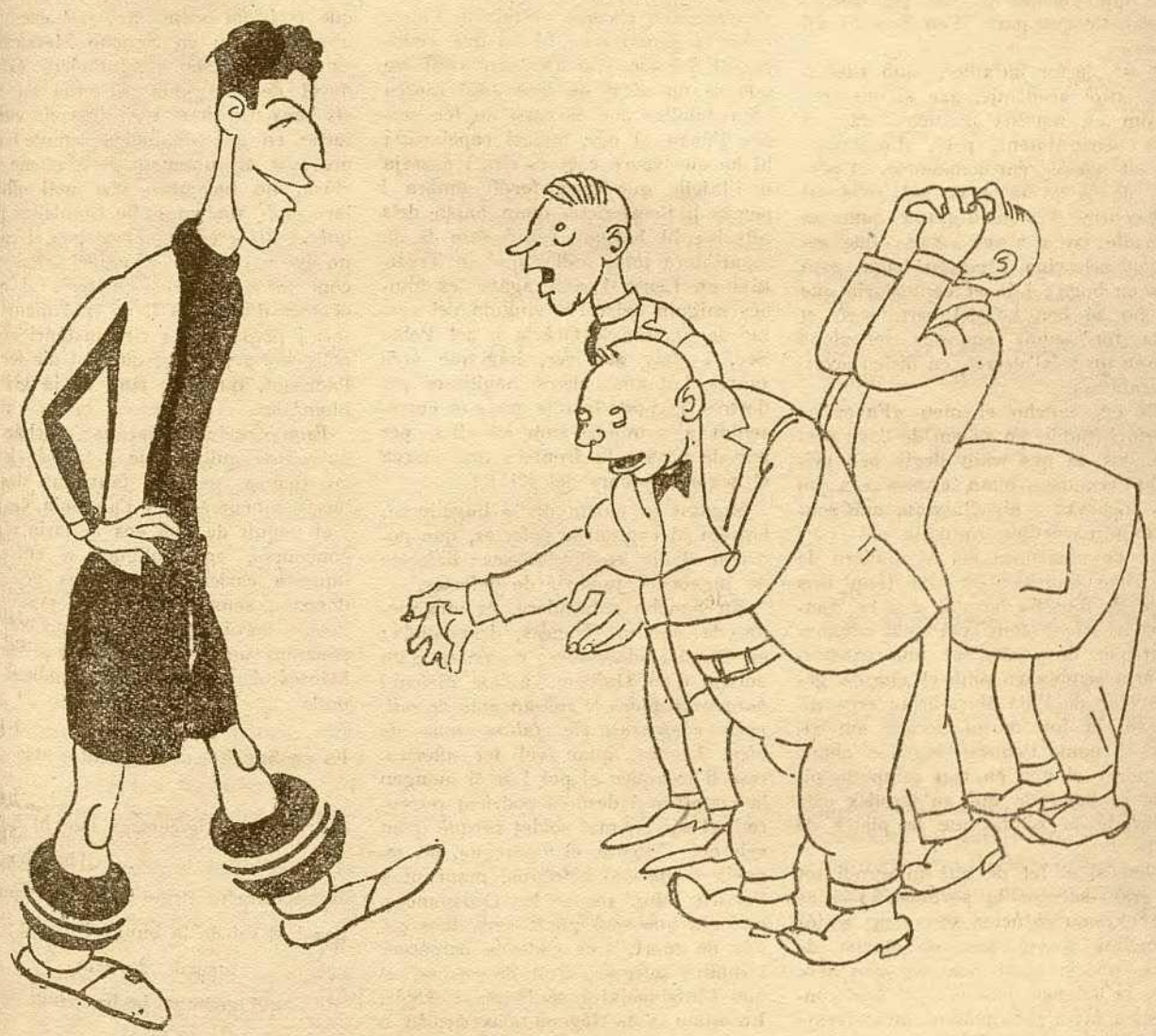
Els reservistes del club degà varen guanyar per 4 a 0 als *costeños*, que no s'hi veien de contents. La negra va perseguir-los tota la tarda. Fins un penal que va tirar en Llinàs va anar als núvols.

Del «Barça» es lluïren en Paló i en Wey. En Martínez Sagi va treballar de valent tot el partit, logrant un gol dels que fan època poca estona abans de començar.

El porter del «Badalona», en Bru, no s'entenia de feina parant xuts del quatre davanters del «Barça», i diem quatre perquè el cinquè era en Lane, que és com si no hi fos.

I ve't aquí un gos,
ve't aquí un gat;
al «Badalona»
l'han esbotzat.

MARGOT,
la joven trans-siberiana

—I el mocador? Què n'ha fet? Per què no el porta?
—*No lo llevo, por ver si de esta manera logro que se ocupen de mí.*

II Concurs de "XUT!"

Treballs rebuts

Treball núm. 5

EN SANCHO

En aquest món de mones, en aquest món que és un fandango i el que no juga a pilota es perquè no en sap, tots hem sentit, tard o d'hora, una debilitat o altra i jo confesso—futbolísticament parlant—que aquesta debilitat (que no és per falta de gana ni d'aliments, gràcies a Déu) la he sentit i segueixo sentint-la per un sol «as» que val, al menys, per dos, i no cal dir que parlo d'en Sancho del «Barça».

Ja sé, lector batxiller, amb títol o sense títol acadèmic, que si ens trobéssim en aquests moments cara a cara, sense intent, però, d'espinyarnos els nassos, em demanaries el perquè de la meva ceba pel rabassut mig-centre dels blau-grana quan el nom de tants altres «asos» que estudien per viga i porten baga, està més en boga; i jo et contestaria que no ho sé ben bé del cert, però et faria tot seguit aquestes reflexions que en un reial decret, en dirien «considerandos».

Es en Sancho el meu «Favorito» *a priori* (també en sabem de llatí) perquè des de que vaig llegir per primera vegada — quan encara era un tap de bassa — el «Quixot», que sento una irresistible simpatia pel company de «fazañas» del «Caballero de la triste figura»; és així (fem una mica de filosofia barata) que en Sancho futboler, tant pel seu cognom com per la panxa, té una extraordinària semblança amb el *guasón* governador de l'illa Baratària; *ergo* això sol ja fou motiu perquè em xiflés el nom d'aquest jugador abans de posar el peu en cap camp de pilota i abans de què m'agradés més l'olla de la pilota que la pilota de l'olla.

Demés, el fet de què m'agradi tot el gras—salvant la pornografia—i de què el meu caràcter sèriament seriós m'inclini a admirar el «home de pes», podria molt ben ser que aboqués la balança (passada pel fidel contrast) a favor del *amateur* més «ferm» que ha conegut l'afició; però pel damunt de totes aquestes considera-cions, pel damunt de tots aquests sentimentalismes quintaessenciats i passats per aigua, una raó tan forta i poderosa com el mateix Moreno de Sans, em fa decidir a elegir-lo com «favorito» entre els «asos» (que dit sia de pas n'hi ha per uns quants jocs de... cartes) i és sencillament pel seu joc superarxicolossal, piramidal i més picant... que el sidral.

Perquè hi ha que veure'l al mig del camp, com roca musclera al mig de la mar, desafiant la bravura... i les *zancadilles* amistoses... amb què l'envesteixen els que vesteixen d'altre color la samarreta; hi ha que veure aquell joc de cap (tothom confessa que és un xicot de tant cap) marca «Sanchibilis» que és capa de fer perdre l'ídem al que intenti capejar-lo; hi ha que veure com es rifa i passeja a l'infeliç que goça fer-li ombra i pendre-li l'«esferico» quan baixa dels núvols; hi ha que veure com fa la repartidora molt millor que en Trostki i en Lenin i com agafa les bimbes caiguin del cel o vinguin del costat de Sarrià, de Gràcia o del Poble Sec, i «hay que ver, hay que ver» tantes i tantes altres habilitats pedestres i caporals que no ens entretenim a comptar amb els dits, per por de passar la frontera que marca el segon Concurs del XUT!

Seguint la «llista de la bugadera», entrem al capítol de defectes, que podríem dividir en dos classes: defectes de jugador i jugador de defectes.

En Sancho «atacador», és una mena de «poilu» francès, irresistible; en Sancho «defensor», no passa d'un súbdit d'en Guillem, millor diríem: *para «atacador» le sobran más de mil, para «defensor» le faltan más de cien.* Demés, quan vol fer «floriture» li trenquen el pot i se li mengen la confitura i després podríem retreure-li el ser un mal soldat perquè quan veu que l'enemic el «carrega», ell segueix «armas al hombro», mancant a l'article núm. 100 de les Ordenances, que diu que serà punit amb dues penes de mort, tres cadenes perpètues i quatre purgues d'oli de resina, el que l'infringeixi i se la deixi fregir. En quan a la segona classificació o categoria de defectes, creiem que en Sancho no hi entra perquè, que nosaltres ho sapiguem, no ha fet mai botifarra al públic, no ha dit *burro* a cap «refli» i no ha estat mai germà de la Confraria de la mandra.

No sabem si fou en Bagaria, l'Apa o en Melquiades Alvarez qui digué un dia que hi ha cares que resulten un trenca-closques per al llapis roig del... caricaturista i això quasibé deu ésser una veritat com dos temples, perquè per més que ens hem escarrassat buscant el perfil còmic del nostre home (això és un dir) aquesta és l'hora que no hem trobat el «momento musical» que podríem sorpendre, per exemple, al seu tocaio en Sancho Marraco, i és que En Sancho futbolero és un devot de «La vida austera» en tots els seus aspectes, i en tots els espectacles en que s'exhibeix sempre sempre surt acompanyat de Madame Seriosa, no havent-lo vist mai «flirtejar» amb Mademoiselle Comicitat perquè el xicot es fa càrrec que el camp no és un circ per a poguer pallassejar com fa algun altre pilotero, al qual el nom d'«as no» li ve malament del tot, i perdó si les circumstàncies ens obliguen a plagiar, que vol dir fer de lladregot, quan es surt de la via diplomàtica.

Ens plauria per acabar, «echar un parrafito» quilomètric a tall de Blasco Ibáñez, però el fantasma de les bases concursàries i l'angúnia, la por i el neguit de què ens declarin «hors concours», ens obliguen a entregar aquesta caricatura, de tres peles la dotzena, sense retoc, però, perquè el nostre heroi no es pugui queixar, li posarem unes quantes flors dissimuladores i exclamarem parodiant el poeta:

Es en Sancho, el mig-centre més güe-
[no
de tots els mig-centres que hi han i
[han hagut;
és en Sancho Primer, «El Moreno»
l'as i el rei de la bimba i el xut;
tururut, tururut,
qui gemega ja ha rebut.

CORNAGOL

BOXA

Nombrosos aficionats a la clatellada es reuniren dijous a la nit en el «Sportmen's Park» per a presenciar la lluita *imponente y salvaje* entre en Kid Nomo, anomenat el Batling Silki *nuevo* i l'Alberic, que segons es creia devia ésser triturat i *repelido* pel *negrito*... Però no *nos precipitemos* i anem per parts.

En primer lloc en Ferrer guanyà per abandó en el primer raund a en Scots, qui tingué de plegar (o sinó

s'escola) degut a una bufa al nero amb què, molt amablement, l'obsequià son adversari.

Després sortiren en Bruguer i l'Aracil (menor), que amb aquella bona fe varen fer un combat caio perquè sí, amb *derroche de acometividad y estilo*. El resultat va ésser matx nul amb aplaudiments de la parròquia. El nero de l'Aracil també rebé sense conseqüències.

El tercer combat a sis rounds anà a compte d'en Bru i l'Antonio, campió amateur de Catalunya. Varen endinyar-se bastant d'estopa, sortint-ne guanyador en Bru, que fou més «coriacer». Vegérem en Vallespin fent de ventilador i lluint una samarreta «dernier cri» que encisava. El senyor de la bocina ficà la pata cridant *cuarto y último round* amb aquella gràcia.

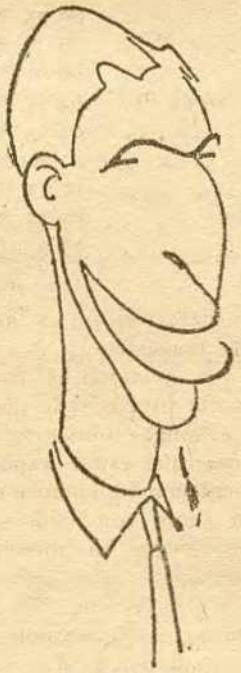
En Lorenzo y en Soles varen fer un combat nul, molt ensopidot, que no va engrescar gens. Va sortir en Rei a fer aire a en Soles lluint una samarreta més difícil que la d'en Vallespin, fent uns *quiebros* amb la tovallola d'allò més salaus.

I per últim l'Alberic va portar-se com un home aguantant els deu rounds contra el *negrito*, a qui guanyà per punts. Molt bé, noi! Encara que no es vegé ciència, hi hagué grans trompades i acorralaments amb perill de les cordes. El tal Kil, com a científic, no va agradar-nos; ara que ¡*tiene unas facultades*...!

Recomanem als organitzadors que comprin un «gong» i no facin servir una regadora vella. Això no fa sidralista.

***

L'Abdel-el-Kebir va clavar un cop de cap a la panxa d'en Tomas i va ésser desqualificat. Es allò:

EN RIZZO

Déu nos en guard d'un cop de cap!

Estem convençuts — que ja és molt—de què en Tomas, Thomas, o en Thomas Tomas, o bé en Tomas Tomas, ja que encara els periodistes deportius no s'han posat d'acord per nomenar-lo sempre igual, hauria guanyat el combat.

En Cola va guanyar per punts a en Brown; però males llengües i *ojos de lince* asseguren que en Brown no va perdre. El dia del Judici, sens falta, es posarà tot en clar.

En Ferran i en Puig varen fer un combat que fins les cadires aplaudien. Allò és repicar, entomar, insistir i *mejorar lo presente*. En Ferran, que dels *mosques* és el més mosca morta, va guanyar per punts amb totes les de la llei i va merèixer el beneplàcit de tots els aficionats al noble deport del cop de puny privat.

L'Aparicio va guanyar per punts a en Marín, anant a càrrec d'ells l'aixecament del teló.

***

Al «Mundial Sport», el diumenge al matí, presenciàrem una exhibició de l'Hoche, que, segons tenim entès, té el propòsit de celebrar un combat amb l'Uzcudum. Li recomanem que no ho provi pas, perquè una dentadura postissa costa una pila de quartos.

En Rey va guanyar a en Roca, després de fer-lo tornar boig amb cinquanta *quites* de la seva invenció.

En Dempsey va guanyar a en Bru, i en Peralta i en Valdero varen empatar.

Y aquí no ha pasado nada.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

En Paulino Uzcudum

Com aquell que fa la cosa més natural del món, en Paulino Uzcudum ha desencolat a en Goddard.

Nosaltres, amb la perspicàcia que ens caracteritza, vàrem pronosticar que l'Uzcudum és l'únic boxejador que pot arribar a lluitar amb en Dempsey, i els fets ens van donant la raó poc a poc.

L'Uzcudum no engega «uppercouts», ni «swings», ni «crochets», ni esquiva, ni bloca; però, a cops de puny al cap i al

pit, masega a l'adversari fins que tot ell és un blau.

Quan el basc boxeja, el seu manager en lloc de cridar-li: «ataca l'estómac!, entra d'esquerra!, busca el cos a cos!», li crida: «Mata'l, vatua l'ou!, mossega-li un ull!, aoh!, aoh!, esbotza'l com un gripau!, venta-li clatellada!, aixafa'l!, tritura'l!, masega'l!»... i en «Paulino», com una aixafadora boja, converteix al seu contrincant en menuts, sang i fetge de boxejador.

Que això no és boxa? Ni ganes! La qüestió és arribar a campió del món.

Si nosaltres tinguéssim uns punys com els seus, cada dia faríem broma amb en Julià.

EL FRARE DEL BARÓMETRE

Borsa de cotització

«Clínica Alcántara»	a la par
«Peinados Cros, S. A.»	95 %
«Tintorerías y betunes Montesinos»	67'30 %
«Cerería Comas»	90 %
«Saltos de magnesia Hombre llagosta»	31'25 %
«Tanques Carulla»	75 %
«Jerseis y artículos de fantasía Jaumandreu»	a la par
«Zamoranas»	102 %
«Instituto de corridología Juliá»	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	85'75 %
«Casa de lactancia Juanico»	88 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	64'75 %
«Vagones-capitonés Zabala»	102'25 %
«Despejes Cabedo»	a la par
«Muñecas de cartón López, S. A.»	17'53 %
«Importación de profesionales Broad»	89'55 %
«Pompas fúnebres Bruguera»	77'33 %

Hi ha pànic a Borsa. La baixa de «Tanques Carulla» ha deixat en descobert a molts tenedors que no volien vendre aquest paper a cap preu, creguts que arribaria a enfilar-se al doble del valor.

Les «Cerería Comas», de 37 % han arribat a 90 %, encara que són pocs el que s'han aprofitat d'aquesta puja degut a lo desacreditat que estava aquest paper.

Les «Casa de lactancia Juanico», de 55 % s'han enfilat a 88 % i no seria d'estranyar que fessin una altra puja molt aviat.

Els papers nous que han aparegut al mercat, passat dels «Broad» els demés no tenen molta estima.

Les «Muñecas de cartón López, S. A.», pot dir-se que han aparegut mortes, i si no es logra donâ'ls-hi consistència, és quasi bé segur que aviat no es cotitzaran, malgrat la propaganda que fan.

Les «Pompas fúnebres Bruguera», com que estan exposades a tants entrebancs i tenen en perspectiva tants competidors, no es cotitzen al preu que mereixen.

Recomanem com a paper ferm i lliure d'oscil-lacions, les «Clínica Alcántara», «Zamoranas» i els «Peinados Cros, S. A.»

El diumenge es liquida la «S. A. de Plougeones Bordoy» amb un *dividendo* espléndit.

No es presenten gaires variacions per a la setmana entrant.

HAY PASSA HAJEURE

Homenatge a en Bordoy

Si algú es mereixia un homenatge, aquest era en Bordoy. En Bordoy va ésser campió de Catalunya; va «plongeonar» una pila d'anys per quatre quartos; va salvar l'honor del seu club més de quatre vegades en dies de *debacle*; va rebre sotragades de pronòstic sense queixar-se, i va prodigar *pundonor* i amor propi *a troche y moche*. Mai va demanar augment de sou, ni dietes; mai va fer el pavero ni va carregar el mort als defenses; i, com un nou màrtir cristià, va sofrir amb resignació la subplantació, preferint restar oblidat a recollir llorers en un club que no fos el seu. Un home així, mereix que se'l beatifiqui i se'l nomeni patró dels futbolistes, per més «amateurs» que siguin i per més desinteressats que aparentin.

El diumenge, si Déu vol, l'«Europa» i el «Sans» jugaran un partit d'homenatge a en Bordoy i les damiselles gracienques el cobriran de flors i la Junta el cobrirà de *puros*.

No cal dir que tots els sidralistes de la casa ens adherim a l'homenatge i fem precs per a que resulti lo més lluït possible.

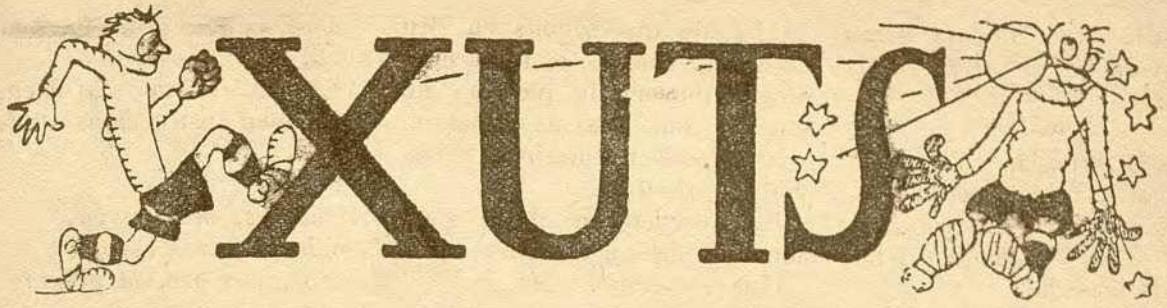
EL CONCLAVE

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

A en Carulla li han clavat una bronca perquè no obeïa les ordres de l'entrenador.

La Cornada ja preparava un extraordinari per si la cosa passava a *mayores*.

〰

Mossèn Lletuga ha llogat l'antic estatge social del «Barça» i dorm a la sala de Juntes.

Per el número vinent els prometem una informació sensacional.

〰

El tec en celebració de les Noces d'Argent del «Barça» encara està enlaire.

No es troba fondista capaç per a servir tants coberts ni cap agrupació de fondistes que ho pugui servir a un preu enraonat.

Ja estem veient que no podrem treure el ventre de pena.

〰

La «U. E. de Sans» organitza un fortíssim equip de «rugby» i compta amb la cooperació d'en Bigas, de l'«Helènic»; de l'Albalate, de l'«Atlètic», i d'en Tarrida, de l'«Español».

I amb un equip així riguin-se dels filisteus i els filibusters...

〰

Corre molt insistentment la notícia de què en Lane prepara la maleta per guillar a la seva terra.

En vista del éxito, que ha sorprendido a la misma empresa...

〰

Deu passar alguna cosa grossa a la «U. E. de Sans», perquè en una setmana han tingut tres reunions i sempre faltant-hi un directiu que és de la comissió de futbol. Què deu passar?

〰

Els de Sans estan agraïts a l'«Europa», per els pantalons amb què varen obsequiar als jugadors de la «Unió», per motiu d'haver-los aquests guanyat per la festa major de Gràcia.

Ara el que convé és que preparin onze americanes per el partit del diumenge, en honor d'en Bordoy.

La qüestió és anar ben vestits i baratet.

〰

El «Cortsense» féu dies passats una excursió per les terres de Lleida i els jugadors ja han tornat.

Però el delegat no se sap si el Segre se'l va endur o si volà amb aeriplà.

〰

Els del «Barça» no troben becu que els serveixi el banquet que volen donar en celebració de ses noces d'argent. Diuen que onze mil coberts no poden servir-los.

Si prospera el criteri d'en Gamper de fer «puginar» 6 naps per cobert, ens temem que no serà fondista lo que els faltarà.

Seran *comensales*.

S'hi juguen un dinar a cân Culleretes?

〰

La tarifa és clara i categòrica.

200 pàfies si el partit es guanya.

150 pàfies si s'empata.

100 pàfies si es perd.

Per això, certs partits amistosos no hi ha un gran interès en guanyar-les.

Hi van 1,100 pessetes de diferència. Que ja és el sou d'un «as».

〰

En Mallorquí, davant de sos èxits, agafa fums i es diu de «tu» amb en Zabala.

Panyeria PÉREZ

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i Sant Joaquin, 2

Extens asortit en trajos i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no deixeu d'adquirir les tallades de trajos en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17. Teléfon 3883 A. BARCELONA

Vols-t'hi jugar que ja pensa en canviar de samarreta l'any que ve?

Tot s'ha arreglat.

No ploreu més, ninetes.

En Sami i en Piera cobraran les mil pàfies estiuenques i mil més cada mesada.

En un sopar del Suís es va pactar la pau.

I fins hi va haver *abrazo de Vergara*.

Noga, respira.

Arriba los corazones!

De l'equip del «Barça» les males llengües en diuen la «Sociedad de las Naciones» i el «Tercio extranjero».

Ai, ai! Per què?

Saben quina és la parella de defensa més ràpida de Barcelona?

La de l'«Español».

Que sempre és «Mas...Saprisa»!

L'«Español», un cop arranjat l'equip que segons en Bru ha d'ésser campió, es troba amb *plètora* (havem dit plètora: no són pas romanços) de jugadors.

En Bosch i Catarineu pensa subhastar-los.

En Llauger, en Mauri i en Sanahuja aniran al *remate*...

Una pensada: per què el «Barça» no fa el mateix amb els 24 defenses de primer equip que li sobren?

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

Torna a dir-se que en Sami no vol *reaparecer* per por del «respectable».

Home, no tinguis por.

Criden, però no mosseguen.

Amb un abraç de l'Alcàntara a mig camp, els tens enternits.

Els de Sans, enguany, se les *prometen muy felices*.

Els de l'«Europa» ídem ídem.

L'«Español» ho té gargamella avall.

Els del «Barça» s'hi fixen.

I donen instruccions als federatius.

Al campo, vivales, voy,
donde probaros espero,
que si, por pez, la diñara
hago, en la Fede, el que quiero.

En Pelaó troba als de l'«Español» massa *juerguistes*.

Ell que feia sermons a en Julià, per *ligero de cascos*!

Noi, tindràs que confessar-te'n!

En Sami i en Piera han fet a en Sancho un regal de noces.

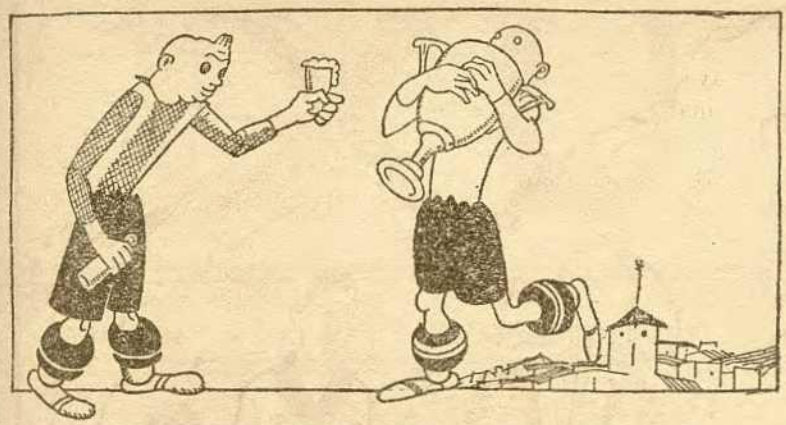
Però aquest no s'atreveix a ensenyar-lo. Pensa fer-ho quan s'aclareixin les coses.

No fos cas...!

Les accions Carulla cada dia es cotitzen més baixes.

I el xicot dóna la culpa a l'Alcàntara...

Dia 21 de Setbre.
A les 5
FUTBOL
Camp de l'Europa
A les 5
Homenatje Bordoy
U. S. DE SANS
CONTRA
C. D. EUROPA

—T'hi presumeixes molt perquè tens una copa! Jo en tinc una de DIDON, i mira: tan campetxano.

Amb aquelles declaracions li va fer la guitza.

Paulino, no es pot ésser franc.

〰

Els donostiarres varen resultar tant sopes com els nostres.

Vàrem arreplegar son per un trimestre.

Virgen Santa, qué principio!

〰

En Sami ha dit que el lloc que vol ocupar i per el qual està entrenat, és el d'interior dreta.

Es quasi segur que el dia del partit «Barcelona»-«Español», el veurem fent ala amb en Piera.

〰

Per més que rondinem, per més enèrgics que volguem ésser i per més càstigs que volguem imposar, lo més convenient és que tornin en Sami, en Piera i en Planas; car els necessitem com el pa que mengem.

...Al preu que sigui!

〰

Els músics anglesos lograren un silenci al camp de Les Corts digne d'Orfeus.

Amb aquesta experiència no seria d'estranyar que en mig d'una bronca, qualsevol dia, sortissin en Sami amb un *bombo* i en Surroca amb un acordeó per fer callar als onze mil.

Cada dia se'n saben de noves.

〰

Mr. Kirby cada vegada que passa pel costat de Mr. Ponzonny li espurnegen els ulls i es moca sorollosament.

No sabem per què el deu compadir.

〰

—No ho facin córrer, perquè ens comprometerien; però en López també és una «pepa».

—Vol dir?

—Paraula de sidralista!

〰

En Pelaó es moria de ganes per poder jugar en el partit a benefici d'en Bordoy.

No sabem si a darrera hora s'haurà arreglat.

〰

L'homenatge a en Bordoy acabarà amb un tec.

No hi ha remei. A l'«Europa» tot té d'acabar-se *jalant*.

Si a Gràcia un dia hi regnés una epidèmia, poden estar ben segurs que no seria pas l'anèmia.

〰

Com poden veure, en Mallorquí i en *Juanico* agafen fama per aquests mons de Déu.

Aviat, ni en La Riva els serà bon mosso.

〰

Els del Centre d'Esports de Sabadell han rebut facturat des del Sunderland un entrenador anglès autèntic. La veritat que'ls hi costa car i que tindran molta feina per a entendre's entre ell i els jugadors de l'equip del mallot quadrat, doncs tenim entès que els únics xicots que del *team* de la ciutat dels bons panyos parlen la llengua de Cromwell, són el defensa esquerra Montané (a) «el cuc solitari», que li diuen, i l'extrem dreta Molins, però, oh disort! aquests simpàtics xicots no actuen actualment al «Sabadell F. C.», el primer es troba al país de la llet (Suïssa) a estudiar, i el segon, perquè un dia va costipar-se jugant, a casa seva no el deixen jugar.

〰

Tots els desgraciats que varen deixar d'existir a l'assabentar-se de l'expulsió d'en Sami del «Barça», poden dessuscitar tranquils, car tot ja s'ha arreglat.

...Però si n'hi ha algun que al passar a millor vida ha sortit guanyant amb el canvi, que no s'amoini a tornar. perquè això està fet una bassa... I no d'oli precisament.

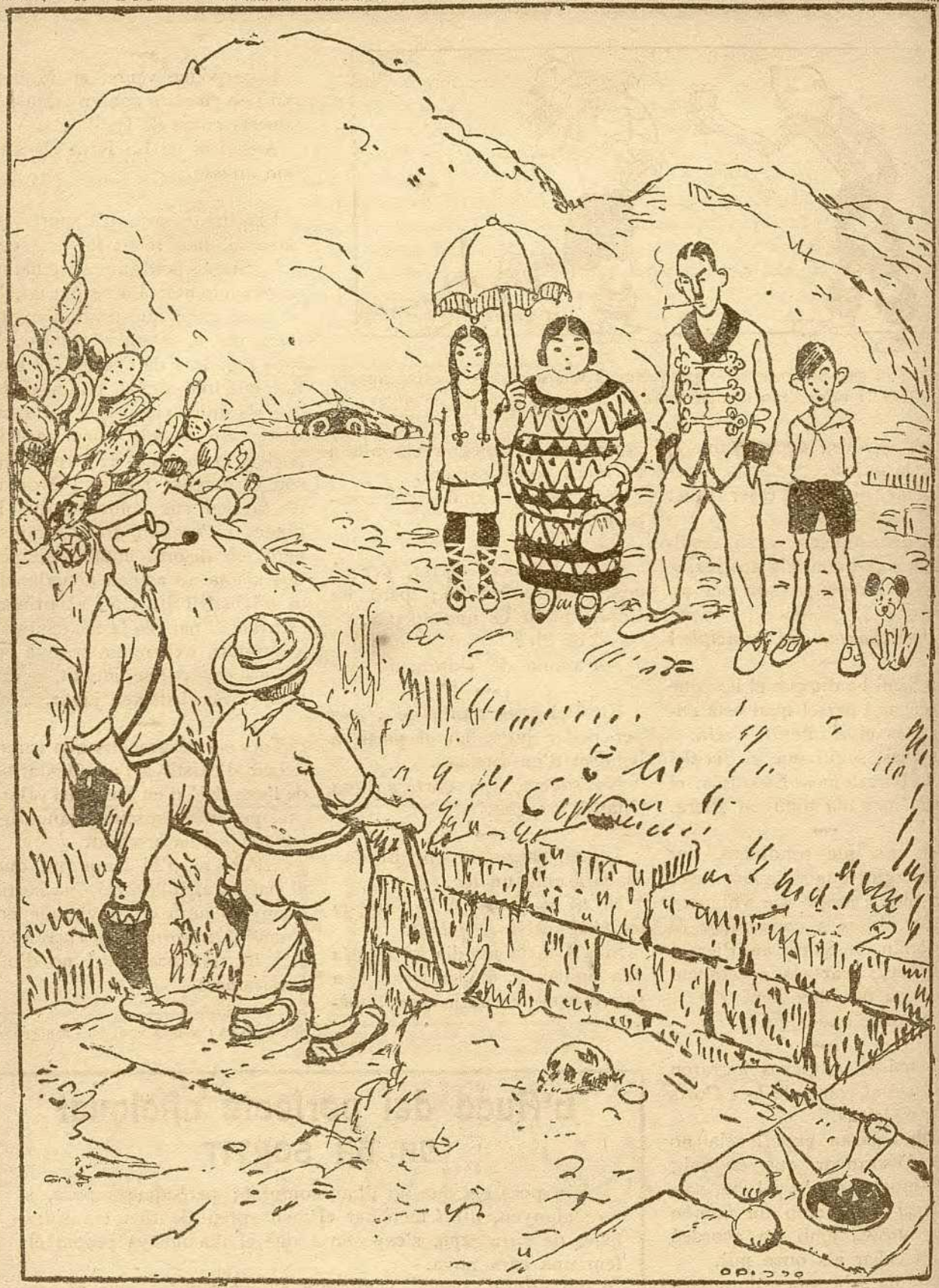
IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

L'Auca del perfecte aficionat
JA HA SORTIT

Són pocs els que no l'han comprat; peròaquests pocs, si no s'afanyen, ultra merèixer el menyspreu de tots els sidralistes de *pura cepa*, s'exposen a què el dia menys pensat els fem una cara nova.

No juguin, doncs, i *puginin* els 15 cèntims, que al capdavall són una misèria que no farà anar malament a ningú.

No s'entretinguin, que'ls hi va la pell!

EXCAVACIONS

—Hem trobat un cap, unes cames, un braç, etc., però tot escampat i fet bocins.

—Deurà ésser algun refli romà!